

bestindiffe Farvande, navnlig paa et saa vigtigt Centralpunkt som St. Thomas, hvor man maatte være opmærksom paa, hvilke fremmede Skibe der passerede og ønskede at søge Ly i Havnen. Hvad Situationen under Krimkrigen angaar, vil man erindre, at der neredes stor Frygt for, at der skulde udstedes russiske Paperbrevne for at kunne optage franske og engelske Koffardskibe i disse Farvande, og man maatte derfor ogsaa vise stor Forsigtighed for ikke at faae Udsende af, at man støttede saadanne Foretagender. Hvad Revolutionen i Venezuela angaar, var den ganske vist allerede dengang bleven dæmpet, men en General Paez, der havde staaet i Spidsen for Revolutionen, og som efter at være bleven slaat, var flygtet til Amerika, havde man i høi Grad mistænkt for, at han deroppe udrustede Skibe for med dem at vende tilbage til Venezuela, ligesom man ogsaa mente, at han fandt Understøttelse til dette Foretagende i Amerika. Man havde fra Venezuela faaet Underretning om, at det var rimeligt, at nogle af denne General Paez' Skibe vilde komme og søge ind i St. Thomas' Havn paa Veien til Venezuela, og gennem den danske Konsul i Caracas og den Venezuelanske Konsul i St. Thomas var der blevet rettet Opfordring til os om at hindre disse Skibe i at seile ind i Havnen samt Opfordring om at lægge Beslag paa deres Ladning for derved at hindre deres videre Deltagelse i Revolutionen i Venezuela. Der var derfor som sagt al Grund til at være opmærksom, og det varede heller ikke længe, førend der indfandt sig 2 Skibe fra Nordamerika, et Dampskib, der hed Ben. Franklin og et Barkskib, Catharina Augusta, begge af mistænkeligt Ydre. De vare byggede som Krigsskibe, og det passede med de Efterretninger, vi havde faaet fra Venezuela, at det netop kunde være dem. Guvernøren vilde meget nødig tillade dem at løbe ind i Havnen, men da det ene Skib, Barken, havde lidt et bethdeligt Havari paa Veien, og de meget indtrængende androge paa at faae Tilladelse til at løbe ind for at reparere, indrømmede Guvernøren dog, at det maatte ske, men paa Betingelser. Dertil hørte, at det først og fremmest blev foreskrevet, at ingen af Beboerne derovre maatte understøtte dem, ligesom det ogsaa forbødes en amerikansk Confignatair, Moron, som han hed, at tage sig af dem. Imidlertid vilde man, som sagt, ikke negte dem Tilladelse til at løbe ind, da de selv fortsatte deres Bestræbelser derfor og meget stærkt udtalte Nødvendigheden deraf; men det skete dog kun imod, at de løsfede Ladningerne, og imod, at de maatte forpligte sig til ikke at forlange dem udeleverede, før Guvernøren gav sit

Samtykke dertil. Saa gif Sagen i Orden. De løb ind og fik Anvisning paa at løse deres Ladninger, som bleve anbragte baade hos den nysnævnte Hr. Moron og paa danske Oplagssteder. Det viste sig saa, at man ikke havde taget fejl, naar man havde næret Frygt for, at disse Skibe i Virkeligheden førte Krigs-Kontrabande med sig, idet de nemlig førte ikke mindre end 18 Kanoner, 600,000 skarpe Patroner, 5,000 Pd. Krudt, 5,000 Geværer o. s. v., Sager af forskjellig Art. Jeg glemte at anføre, at de desuden vare gaaede ind paa at stille en Kaution paa 20,000 Dollars som Sikkerhed for, at de ikke vilde seile over til Venezuela i nogen slet Hensigt. Saa begyndte de altjaa paa Reparationen, men den varede temmelig længe, og først efter et Par Maaneders Forløb vare de færdige. Saa indtraf det Tilfælde, at det europæiske, engelske, Postdampskib blev opholdt paa Grund af Storm og Uveir, og kom nogle Dage for sildig ind til St. Thomas, men da var allerede de Skibe, som skulde føre Posten videre til de forskjellige omliggende Der, seilede. Den engelske Agent derovre traadte saa i Forbindelse med det ene af disse Skibe, nemlig Dampskibet „Franklin“, leiede det for at føre Posten over til Barbados og nogle andre Der, men besluttede sig til, jeg veed ikke af hvad Grund, at seile om Natten, og vilde ikke i Overensstemmelse med vore Reglementer løse Natpas. De seilede altjaa, og da Solen var gaaet ned, var det jo ligefrem Regjeringens Pligt at gjøre Noget for at møde dette Overgreb, dette Brud paa Bestemmelserne. Man prøiede da først Skibene, men det var uden Virkning, de seilede videre, derpaa skød man med løst Krudt, og da det saa heller ikke hjalp, skød man nogle skarpe Stud, hvoraf det andet ramte Skibet bagi. Derpaa vendte det om for at reparere Staden, som ikke var videre stor; allerede næste Dag kunde det fortsætte Rejsen til Barbados, og den lidte Stade tagedes til, jeg tror mellem 150 og 800 Dollars. Skibet seilede altjaa derpaa til Barbados og vendte snart tilbage igjen, men saa tog den amerikanske Regjering Spørgsmaalet op og førte Klage over, hvad der var sket. Vi svarede, at hvad vi havde gjort naturligvis var fuldt berettiget, men at den Sag forøvrigt skulde blive gjort til Gjenstand for nærmere Under søgelse og for diplomatiske Forhandlinger, og dermed faldt det Hele i Ro. Saa laa Skibene begge to ganske rolig i Havnen lige fra den 21de December tror jeg, det var i hvert Fald sidst i December, til hen i Mai. Da først blev der Spørgsmaal om at forlade Havnen. Der angaves da nemlig